Om beskattning av indexlån samt därmed sammanhängande skatterättsliga frågor

Av t. f. landskamreraren Rolf Bystedt

(Forts. från föregående nummer.)

II. Real beskattning av reallån; nominalistisk beskattning av övriga indexlån

Såsom tidigare påvisats kommer indexlånens huvudsyfte att åstadkomma värdesäkring åt finansiella kontrakt inte till sin fulla rätt vid tillämpning av den nominalistiska beskattningsprincipen. Om indextillägg beskattas kommer givetvis värdesäkringen att bli allt mindre ju högre långivarens marginalskatt är. För att kunna helt tillgodose indexlånens huvudsyfte torde detta sålunda inte kunna ske på annat sätt än genom att långivaren helt fritages från beskattning för indextillägg. Av reciprocitetsprincipen följer då att indextillägget skall utgöra en icke avdragsgill kostnad för låntagaren. Man betraktar med andra ord indextillägget som en del av kapitalet — som i real mening skall bibehållas oförändrat — samt tillämpar en *real* princip vid beskattningen.

Emellertid torde det inte vara möjligt att — oberoende av indexlånens kontraktsenheter — åstadkomma en real beskattning av alla förekommande typer av indexlån såvida inte även penninglån blir föremål för real beskattning. Med hänsyn härtill har i betänkandets kapitel 9 förutsatts att den reala beskattningsmetoden skall avse endast *en* typ av indexlån, nämligen indexlån som regleras med en allmän prisnivåindex (konsumentprisindex). Sådana lån benämnes också *reallån.*

Förutsättningen för att man skall kunna tillämpa en real metod vid beskattningen torde vara att man utan svårighet kan skilja indextillägg (realt kapital) från ränta (real inkomst) samt att regleringsindex är så klart angiven och definierad i skattelagstiftningen, att ingen som helst tvekan behöver uppstå, huruvida en indexklausul i det enskilda fallet fyller förutsättningarna för real beskattning eller ej.

I betänkandet har använts beteckningen *A-lån* för sådana indexlån som skall beskattas enligt den nominalistiska principen samt beteckningen *B-lån* för sådana indexlån (reallån) som skall bli föremål för real beskattning.

Vid samtidig förekomst av penninglån, A-lån och B-lån kommer två helt skilda beskattningsmetoder att tillämpas vid sidan av varandra, nämligen en nominalistisk metod för penninglån och A-lån samt en real metod för B-lån. På sätt närmare framgår av betänkandet uppstår härigenom möjligheter för de skattskyldiga att genom olika transaktioner göra icke avsedda skattefria vinster. Beroende på storleken av vederbörandes marginalskattesats kan sådana vinster uppstå *antingen* genom att ett skattesubjekt som låntagare upptar ett penninglån eller A-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21

lån och som långivare placerar de upplånade medlen i ett B-lån *eller* genom att ett skattesubjekt som låntagare upptar ett B-lån och som långivare placerar de upplånade medlen i ett penninglån eller A-lån. I båda fallen kommer kombinationen A-lån/B-lån att ge en mera säker skattefri vinst än kombinationen penninglån/B-lån, varför särskilt den förstnämnda kombinationen ur beskattningssynpunkt måste betecknas som icke önskvärd.

I betänkandet har diskuterats olika utvägar i syfte att eliminera tidigare nämnda möjligheter till skattefria vinster. Utsikterna att genom acceptabla och effektiva åtgärder förhindra uppkomsten av sådana vinster har emellertid bedömts som mindre gynnsamma. Om man därför ändock vill främja uppkomsten av en indexlånemarknad, som även omfattar realt beskattade indexlån eller sålunda B-lån, har detta ansetts böra ske på det sättet att endast *staten* får emittera B-lån samt att inköpsrätten till sådana lån begränsas. Härigenom kommer alltså tillåtet innehav av fordringar i form av B-lån att maximeras.

I fråga om B-lånens skattemässiga behandling hos banker och försäkringsföretag har i betänkandet på angivna skäl uttalats att B-lånen även hos dessa skattesubjekt måste behandlas enligt den reala principen även om indexlånens nuvarande karaktär av omsättningstillgång härigenom delvis går förlorad. Även vid realisationsvinstbeskattningen har B-lånen ansetts böra beskattas enligt real metod vilket innebär att endast den reala vinsten — som exempelvis kan vara föranledd av sådan kursstegring som beror på förändringar i ränteläget — kommer att bli beskattad.

Beträffande frågan hur *låntagare* kan komma att ställa sig till en sådan låneform som B-lån har i betänkandet till en början framhållits att B-lån ur *kostnadssynpunkt* inte nödvändigtvis behöver ställa sig dyrare än penninglån eller A-lån. Det förhållandet att avdragsrätten för B-lånens indextillägg går förlorad kan nämligen kompenseras av att räntan på dessa lån kan antas bli lägre än räntan på penninglån och A-lån. Ur *risksynpunkt* kan däremot B-lån vara oförmånligare än penninglån och A-lån för låntagare med tillgångar som avskrives med tillämpning av den gällande nominalistiska principen, enligt vilken avskrivningsunderlaget inte påverkas av penningvärdets förändringar. För dessa låntagare gäller nämligen att avskrivningsunderlaget förblir nominalt oförändrat men att underlagets reala värde och därmed också de reala avskrivningarna kommer att variera. För en låntagare med B-lån kommer däremot skuldens nominala värde att variera med penningvärdets förändringar, medan skuldens reala värde förblir oförändrat under lånetiden (avskrivningsperioden). För att minska osäkerheten beträffande avskrivningarnas reala storlek bör därför en *real avskrivningsmetod* tillämpas. En sådan real avskrivningsmetod — den s. k. indexvärdemetoden — kommer att kortfattat belysas i följande avsnitt.

III. Real beskattning av kapitalinkomster och kapitalvinster samt därmed sammanhängande frågor

Om man kunde tillämpa en allmän real beskattningsprincip inte endast i fråga om indexlån utan även beträffande penninglån, torde det bli möjligt såväl att bevara indexlånens karaktär av värdesäkra kontrakt som att undvika de tillfällen

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21

till skatteflykt, som uppkommer vid tillämpning av det i föregående avsnitt behandlade alternativet med real beskattning av reallån men med nominalistisk beskattning av övriga indexlån samt penninglån.

Frågan om en real beskattning av samtliga kapitalinkomster och kapitalvinster ävensom en i anslutning härtill tillämpad real metod för beräkning av skattemässiga avskrivningar har behandlats ganska utförligt i en vid betänkandet fogad bilaga 1. Det är emellertid uppenbart att den genomgripande omvandling som gällande skattesystem härigenom skulle undergå tarvar betydligt mera ingående undersökningar än som redovisats i den i ämnet upprättade promemorian. Av den verkställda utredningen framgår att betydande praktiska svårigheter är förknippade med en allmän real beskattning på hithörande områden samt att ett realt skattesystem ger upphov till åtskilliga mycket vanskliga beskattningsproblem. Då det skulle föra för långt att mera detaljerat ingå på de beskattningsfrågor som behandlas i bilaga 1 skall här endast lämnas en redogörelse i stora drag för problematiken vid tillämpning av en mera generell real beskattningsmetod.

1. *Real metod för beräkning av kapitalintäkt och kapitalkostnad*

En real metod för beskattning av räntan på ett *penninglån* innebär i princip, att den nominala avkastningen minskas genom medgivande av ett avdrag motsvarande den värdeminskning som kapitalet till följd av fallande penningvärde undergår. Detta avdrag har i betänkandet benämnts *realavdrag*. Därefter kvarstående belopp utgör alltså den reala avkastning som skall beskattas. På motsvarande sätt beräknas den reala kapitalkostnaden för en låntagare.

I princip skall realavdraget beräknas efter det procenttal, som motsvarar prisstegringen enligt den allmänna prisnivåindex som anses utgöra en acceptabel mätare av penningvärdets förändringar. Om sålunda den nominala räntan är 5 % och prisstegringen enligt index 3 % skall realavdraget motsvara 3 % ränta, varefter den reala (skattepliktiga) intäkten kommer att uppgå till ett belopp som motsvarar 2 % ränta. Om nu prisstegringen under en viss period skulle bli särskilt kraftig, kan det förhållandet inträffa, att realavdraget blir större än den nominala intäkten eller kostnaden. Följdriktigt bör då långivaren inte endast fritagas från beskattning för den nominala ränteintäkten utan han bör därjämte medges avdrag för uppkommet underskott. På motsvarande sätt bör låntagaren inte endast förvägras avdrag för den nominala räntekostnaden utan han bör även beskattas för den del av realavdraget som överstiger denna kostnad. Detta innebär att långivaren medges avdrag för en negativ real ränta (lika väl som han beskattas för en positiv real ränta) samt att låntagaren beskattas för en negativ real ränta (lika väl som han medges avdrag för en positiv real ränta).

I praktiken uppkommer emellertid betydande svårigheter om man på angivet sätt skall verkställa en uträkning av realavdraget. Detta sammanhänger med att de nominala räntesatserna varierar för lån av olika risk- och likviditetskaraktär. Antag att den i deklarationen redovisade nominala räntan uppgår till 1.000 kronor. Om denna ränta beräknats efter en räntesats av 5 % och prisstegringen är 2 % skall realavdraget utgöra 2/5 eller 40 %

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21

av intäkten, d. v. s. 400 kronor. Är däremot räntesatsen 6 % skall realavdraget uppgå till endast 2/6 eller 33,33 % av intäkten, d. v. s. noga räknat 333 kronor 33 öre.

En sådan "differentierad" metod för beräkning av realavdraget torde visserligen leda till ett "realt riktigt" beskattningsresultat men i praktiskt deklarations- och taxeringsarbete kommer ett dylikt laborerande med olika procenttal att bli omständligt och tidsödande. På grund härav har man inom kommittén diskuterat, huruvida inte en mera schablonmässig metod för beräkning av realavdraget skulle kunna komma till användning. De två metoder, som i detta avseende redovisats, har benämnts "kapitalmetoden" och "normalräntemetoden".

Kapitalmetoden innebär — såsom benämningen antyder — att realavdraget skall beräknas på grundval av kapitalet. Sålunda skall exempelvis vid 3 % prisstegring realavdraget motsvara 3 % av kapitalet. Här möter emellertid vissa svårigheter att fastställa vilka tillgångar och skulder som skall ingå i ett positivt eller negativt kapital. Vidare kommer kapitalets växlingar under beskattningsåret att i hög grad komplicera förfarandet. En utväg att komma till rätta med dessa svårigheter skulle ha varit om beräkningen kunnat ske på grundval av kapitalets *genomsnittliga* storlek (medeltalet av behållningen vid årets början och slut). På sätt i betänkandet påvisats kan emellertid en dylik schablonmässig beräkning direkt inbjuda till vissa transaktioner i syfte att få till stånd en så låg taxering som möjligt.

Enligt *normalräntemetoden* skall realavdraget beräknas med direkt utgångspunkt från den redovisade nominala ränteintäkten eller räntekostnaden. Realavdraget anknytes härvid till en fastställd "normalränta" och det blir relationen mellan denna normalräntesats och den procentuella prisstegringen, som kommer att utvisa det procenttal, enligt vilket realavdraget skall beräknas. En dylik beräkningsmetod skulle vara enkel i tillämpningen. Den leder emellertid till otillfredsställande resultat, eftersom långivare och låntagare, vilkas fordringar resp. skulder förräntas efter högre räntesatser än normalräntesatsen, skulle komma att erhålla för högt realavdrag, medan det motsatta förhållandet inträffar för långivare och låntagare som uppbär resp. erlägger ränta efter lägre procentsatser än normalräntesatsen, allt i jämförelse med skattskyldiga för vilka avtalad ränta sammanfaller med normalräntan. Om det förhållandet inträffar att eljest tillämpade räntesatser höjes eller sänkes i riktning mot den fastställda normalräntan kommer visserligen dessa verkningar att mildras men det faktum kvarstår dock, att vissa räntedifferenser alltid kommer att finnas.

Av det anförda torde framgå att icke någon av de angivna schablonmässiga metoderna kan anses godtagbar. Om man därför önskar införa ett realt skattesystem torde man bli nödsakad att tillämpa den tidigare angivna mera differentierade och exakta metoden för beräkning av reala intäkter och kostnader, även om denna metod kommer att medföra en ytterligare komplicering av beskattningsförfarandet.

För *reallån* eller alltså sådana indexlån, som regleras enligt samma index som ligger till grund för det reala skattesystemet, kommer realavdraget att motsvara indextillägget. Av denna anledning och för att förenkla beskattningsförfarandet

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21

bör endast räntan på dessa lån redovisas som intäkt resp. kostnad.

För *andra indexlån* än reallån blir det däremot nödvändigt att redovisa såväl ränta som indextillägg. Från summan av dessa båda poster avräknas därefter realavdraget på samma sätt som realavdraget vid penninglån avräknas från den totala ränteinkomsten. Härvid kan det givetvis inträffa, att realavdraget blir större eller mindre än indextillägget beroende på relationen mellan den index, som bildar grundval för en real beskattning, samt den (speciella) index, enligt vilken det ifrågavarande indexlånet regleras.

2. *Real metod för beräkning av kapitalvinst (realisationsvinst) och kapitalförlust (realisationsförlust)*

Om man tillämpar en real metod vid beskattning av kapitalinkomst är det naturligt att en sådan metod tillämpas även vid beskattning av kapitalvinst (realisationsvinst). Bortsett härifrån kan en real kapitalvinstbeskattning vara motiverad ur risksynpunkt. Härigenom kommer nämligen en placerare att vara säker på att få bibehålla ett realt oförändrat kapital.

I princip innebär en real kapitalvinstbeskattning att de för beräkningen av vinsten relevanta intäkts- och kostnadsposterna skall angivas i samma penningvärde. Inköpspriset måste alltså med hjälp av en allmän prisnivåindex omvandlas i det penningvärde som gäller vid försäljningstidpunkten. Om sålunda inköpspriset för en fastighet är exempelvis 100.000 kronor samt index under innehavstiden stigit från 100 till 120 skall från försäljningspriset avräknas en kostnad för inköpet av 120.000 kronor. På motsvarande sätt måste å fastigheten nedlagda förbättringskostnader indexregleras med hänsyn till den allmänna prisutvecklingen från tiden för deras uppkomst fram till försäljningstillfället. Samma förfarande bör tillämpas även beträffande åtnjutna värdeminskningsavdrag. Man kan sålunda inte — såsom för närvarande sker — summera de under innehavstiden utnyttjade värdeminskningsavdragen utan man har att konstatera, hur stor del av det vid försäljningstillfället gällande reala avskrivningsunderlaget som utnyttjats i form av värdeminskningsavdrag och återföra denna reala avskrivning till beskattning. Om sålunda en byggnad avskrivits med exempelvis 10 % samt det reala avskrivningsunderlaget på grund av fallande penningvärde stigit från 100.000 kronor till 120.000 kronor skall 12.000 kronor och icke 10.000 kronor återföras till beskattning. I sistnämnda avseende hänvisas även till efterföljande avsnitt om real metod för beräkning av skattemässiga avskrivningar på byggnader.

En real kapitalvinstbeskattning kan komma att aktualisera även vissa andra spörsmål. Det kan sålunda ifrågasättas, om inte avdrag för real förlust bör medges även om kvittning inte kan ske mot real vinst. Man kan vidare diskutera i vad mån de nuvarande tidsfristerna för realisationsvinstbeskattning skall bibehållas eller om de skall förlängas med hänsyn till att beskattningen träffar den reala vinsten. Emellertid kommer svårigheterna att förebringa en tillförlitlig utredning för beräkning av vinsten (eller förlusten) att öka med innehavstidens längd. Det torde därför knappast bli möjligt att förlänga gällande tidsfrister i vidare mån än såvitt gäller lös egendom, där man skulle kunna tänka sig en förlängning av gällande femårsperiod.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21

Slutligen bör framhållas att en real metod för beskattning av kapitalvinst i fråga om skuldbelastad egendom är nära förknippad med en real metod för beräkning av kapitalkostnader.

3. *Real metod för beräkning av skattemässiga avskrivningar på maskiner*

Den avskrivningsmetod, som i förening med en real metod för beräkning av låntagarnas kapitalkostnader ansetts medföra den största säkerheten i fråga om avskrivningarnas reala storlek, har betecknats som *indexvärdemetoden*. Enligt denna metod kommer avskrivningsunderlaget att följa de förändringar i prisnivån, som kan avläsas enligt en allmän prisnivåindex eller således samma index som ligger till grund för ett realt skattesystem och alltså inte någon maskinprisindex eller därmed jämförlig index. Man kan säga, att en sådan real avskrivningsmetod kommer att fungera som om penningvärdet vid tillämpning av den gällande nominalistiska avskrivningsprincipen vore konstant.

Om *planenlig* indexreglerad avskrivning tillämpas kommer avskrivningsunderlaget och därmed också avskrivningarna att i kronor räknat variera i takt med indextalens förändringar. I real mening kommer däremot såväl avskrivningsunderlaget som avskrivningarna att under hela avskrivningsperioden förbli oförändrade. Om man vid en viss tidpunkt vill konstatera storleken av de sammanlagda avskrivningarna och därefter kvarstående restvärde, kan man givetvis inte förfara på det sättet, att man summerar åtnjutna värdeminskningsavdrag i kronor räknat och därefter minskar det med ledning av index senast framräknade eller sålunda det "gällande" avskrivningsunderlaget med denna summa. Med tillämpning av ett sådant förfaringssätt kommer nämligen vid avskrivningsperiodens slut i kronor räknat alltid att kvarstå ett visst restvärde. Detta beror på att penningvärdet inte är fast utan faller under hela perioden. I stället får man förfara på det sättet, att man konstaterar hur stor *kvotdel* av den ifrågavarande tillgången som avskrivits och hur stor del som kvarstår oavskriven. Vid *avyttring* kommer sålunda den skattepliktiga vinsten att motsvara skillnaden mellan försäljningspriset samt den del av gällande avskrivningsunderlag som i beskattningshänseende kvarstår oavskriven. På samma sätt kommer en eventuell förlust att motsvara skillnaden mellan den del av gällande avskrivningsunderlag, som utgör skattemässigt restvärde, samt försäljningspriset. Vid fallande penningvärde kommer en sådan beräkning att leda till att vinst och förlust i kronor räknat blir mindre resp. större än enligt gällande regler.

Sedan avyttring eller utrangering ägt rum skall som bekant värdeminskningsavdragen i fortsättningen beräknas på grundval av det *kvarstående avskrivningsunderlaget*. Vid en indexreglerad avskrivningsmetod framkommer detta underlag som skillnaden mellan det totala indexreglerade avskrivningsunderlaget samt det likaledes indexreglerade värdet av den avyttrade eller utrangerade tillgången vid den tidpunkt då denna avföres från värdeminskningsplanen. Detta kvarstående avskrivningsunderlag indexregleras därefter på tidigare angivet sätt.

Den nu gällande planenliga avskrivningen innebär i princip inte att den taxeringsmässiga och den bokföringsmässiga avskrivningen skall överensstämma. I vissa fall — exempelvis vid avvikelse från

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21

värdeminskningsplanen — skall emellertid som regel sådan överensstämmelse råda. Gällande principer för värdering av anläggningstillgångar medger emellertid inte uppskrivning av sådana tillgångar. För att den angivna överensstämmelsen mellan taxeringsmässig och bokföringsmässig redovisning skall inträda fordras uppenbarligen att nuvarande regler för värdering av anläggningstillgångar ändras. En indexreglerad avskrivningsmetod torde emellertid i och för sig inte nödvändiggöra en ändring av den bokföringsmässiga redovisningen även om en sådan ändring ur kontrollsynpunkt kan befinnas önskvärd. Om en uppskrivning av anläggningstillgångar skulle tillåtas skall emellertid det belopp, varmed uppskrivning skett, givetvis inte beskattas som inkomst. Genom uppskrivningen har nämligen någon real vinst inte uppkommit.

Vid *räkenskapsenlig* avskrivning får en real avskrivningsmetod anses vara mindre motiverad än vid planenlig avskrivning. Den räkenskapsenliga avskrivningen tar nämligen inte hänsyn till tillgångens ekonomiska varaktighetstid, vilket medför att en tillgång kan avskrivas i betydligt snabbare takt än vid planenlig avskrivning, som ju i princip skall ske med beaktande av den beräknade årliga förslitningen. Detta innebär att företagarna under inflationstider genom den räkenskapsenliga avskrivningen kan erhålla viss kompensation för att avskrivningarna inte får beräknas på nuvärdet eller återanskaffningsvärdet utan endast på den ursprungliga anskaffningskostnaden.

Om den s. k. *30-regeln* tillämpas kommer indexvärdemetoden att medföra att det ingående skattemässiga värdet uppräknas med det tal som motsvarar prisstegringen enligt index. Härtill lägges i förekommande fall den faktiska anskaffningskostnaden för sådana nytillkomna inventarier som vid beskattningsårets slut fortfarande tillhör rörelsen. Om ersättning under beskattningsåret uppburits för avyttrade eller förlorade inventarier, som anskaffats före beskattningsårets ingång, skall avskrivningsunderlaget minskas med den sålunda uppburna ersättningen, något som alltså inte behöver medföra några komplikationer.

En tillämpning av *kompletteringsregeln* kommer såtillvida att bli besvärligare som anskaffningskostnaden för inventarier, som inköpts under de tre åren före det aktuella beskattningsåret, måste för varje sådant anskaffningsår omräknas med hänsyn till prisutvecklingen under den förflutna innehavstiden. Man måste också beakta att det på sådant sätt framkomna indexreglerade anskaffningsvärdet för varje år i förekommande fall skall minskas med det likaledes indexreglerade anskaffningsvärdet för sådana inventarier som avyttrats eller utrangerats.

I fråga om den indexreglerade räkenskapsenliga avskrivningen gäller i ännu högre grad än beträffande den motsvarande planenliga att överensstämmelse mellan taxeringsmässiga och bokföringsmässiga avskrivningar inte uppstår om man inte gör avsteg från gällande regler för värdering av anläggningstillgångar.

4. *Real metod för beräkning av skattemässiga avskrivningar på byggnader i förvärvskällorna annan fastighet och rörelse*

Om avskrivningarna beräknas på anskaffningskostnaden kommer förfarandet i stort sett att bli likartat med det som

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21

Ett intressant rättsfall angående eftertaxering

Kammarrättsrådet Bylin har i en artikel i denna tidskrift, årgång 1963, sid. 245 o. f., berört bland annat frågan om eftertaxering vid djurförsäljning. Bylins reflexioner i denna del äro närmast föranledda av ett utslag av regeringsrätten den 8 januari 1963 angående eftertaxering för år 1956 av arrendatorn Helgesson. H. hade vid utgången av år 1954 15 kor och 15 ungdjur. I 1956 års deklaration sade H., att han under år 1955 för 28.405 kronor avyttrat hela sin kreatursbesättning med undantag för två mjölkkor. Försäljningen, som omfattat 17 kor, 25 ungdjur samt hälften i en tjur, uppgavs ha skett i samband med övergång till kreaturslöst jordbruk. Av likviden belöpte 5.000 kronor å åtta ungdjur, som sålts till H:s fader på villkor, att djuren skulle kvarstå hos H. Vid 1956 års ordinarie taxering upptogs icke någon del av likviden till beskattning. Sedermera utröntes, att H:s kreatursbesättning — som vid utgången av år 1955 uppgick till två kor — ökat, så att densamma vid 1959 års utgång bestod av sju kor och lika många ungdjur. TI yrkade, att H. för år 1956 skulle eftertaxeras för hela likviden, 28.405 kronor, enär densamma enligt TI var hänförlig till löpande försäljning. PN eftertaxerade H. för hälften av beloppet eller 14.200 kronor. Därvid hade PN med hänsyn till upplysta förhållanden ansett, att denna del av försäljningslikviden utgjort skattepliktig intäkt genom löpande försäljning av levande inventarier, medan återstoden ansetts hänförlig till skattefri realisation. Detta beslut, som överklagades både av TI och av den skattskyldige, fastställdes av kammarrätten och regeringsrätten. Ett regeringsråd ville dock bifalla TI:s talan.

---

tidigare angivits i fråga om indexreglerad avskrivning på maskiner. I de flesta fall utgör emellertid det taxerade byggnadsvärdet avskrivningsunderlag. Detta värde skall i princip motsvara byggnadernas allmänna saluvärde vid den tidpunkt då allmän fastighetstaxering äger rum. Med hänsyn till att även penningvärdets förändringar skall beaktas vid den allmänna fastighetstaxeringen och sådan taxering författningsenligt skall ske efter en så förhållandevis kort period som fem år, kan man givetvis ifrågasätta behovet av indexreglering under löpande taxeringsperiod av det vid allmän fastighetstaxering åsatta byggnadsvärdet. Om emellertid en indexreglering under löpande period kommer till stånd, har man att beakta regeln att nytt taxeringsvärde, som i anledning av ny-, till- eller ombyggnad åsättes under sådan period, skall beräknas efter det allmänna prisläge som var gällande vid den närmast föregående allmänna fastighetstaxeringen. Detta medför att även ett helt nytt taxeringsvärde måste indexregleras, d. v. s. uppräknas, om index stigit under den löpande perioden.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:21